

Kapitel 19

(...)

Sara skulle lige til at tage en bid mere af æblekernerne, da hun mærkede noget på sin mave. Hun så ned ad sig og fik øje på en skorpion, der dukkede op fra udkæringen på hendes kjole. Skorpionen var ikke større, end at den kunne skjule sig under en kop, men Sara vidste, at blot et enkelt stik med halen ville kunne lamme hende og i værste fald medføre døden. Hun blev tør som en ørken i munden. Sveden trak frem under armhulerne. Hun tænkte på Elias hjemme fra landsbyen, kønne Elias, der var blevet stukket af en skorpion på sin fødselsdag. Under festen, da han havde ført sit vinglas op til munden for at skåle, hagede skorpionen sig fast med sin klo ved håndledet, lige der hvor pulsen slår kraftigst og stak ham. Elias døde ikke, desværre kunne man fristes til at sige, for giften fandt vej til hans hjerne og gjorde ham vanvittig. Ofte løb han nøgen rundt i gaderne om natten og skreg om hjælp.

Skorpionen sad helt stille på hendes bryst. Klørerne viftede i luften, som om det metalsorte monster dirigerede en dødsmesse. Den var gådefuld, udforskede hende uden at tilkendegive, hvad den havde i sinde. En fjendtlig og hensynsløs skabning, det var, hvad den var. Sara stod musestille. Og den blev siddende. Hvad pønser du på?

Der gik et minut, men det føltes som en evighed. Uden at tænke over det begyndte hun at bede Fadervor. Da hun var nået til ordene om at fri os fra det onde, begyndte krybet omsider at bevæge sig. Uheldigvis i den gale retning!

– Du skal over til insekterne inde i træerne. Ikke op på min hals, smut nu, jeg beder dig, vær nu lidt artig! Endnu før hun havde fået afsluttet sin indre monolog, hørte hun Miriam råbe (...)

Kapitel 27

(...)

– Lazarus, kom herud!

Der var helt stille. Sara holdt vejret, som hun aldrig før havde holdt det. Bagefter tænkte hun på, at det havde følt, som om hun i de minutter havde befundet sig langt nede under vandet. Lige da hun følte, at hun skulle besvime, begyndte noget derinde i den mørke hule at bevæge sig. En skikkelse indhyllet i hvidt linned fra top til tå kom til syne og blev stående i hulens åbning. En stank som af ådsel efter mange dages regn begyndte at brede sig. Lazarus' læber bevægede sig, som om de forsøgte at forme nogle ord, han missede med øjnene mod solen, stod stille foran forsamlingen og begyndte så at smile, først bare ganske lidt, men så mere og mere.

– Løs ham af hans linned, sagde Jesus.

Gabriel løb hen og hjalp med at vikle linnedet af Lazarus, så han igen frit kunne bevæge sine arme og ben. En strimmel af Lazarus' linned landede på Saras sandal, og Sara kunne se, hvordan strimlen var fyldt med nogle af de små, hvide mider, der altid hurtigt fandt frem til menneskekød, når det begyndte at gå i forrådnelse. Imens lagde Gabriel sin finger på Lazarus' håndled og konstaterede professionelt, at der igen var pulsslæg.

Hvad der var hændt med Lazarus, bredte sig som en steppebrand og udløste en næsten euforisk stemning hos Jesus' tilhængere og oprør hos hans fjender. Det magiske øjeblik, da Lazarus langsomt kom ud af hulen, blev ved med at vende tilbage i Saras tanker. Det var ubetinget det mest besynderlige og ufattelige, hun i sit liv havde oplevet.

###